

La perruquera t'espera (passió)

Un relat de: [A. M. Fibi](#)

Ignores que has ficat el cascabell al gat; no t'has adonat d'aquella cara de tarada que reflexa l'espill? Perquè aquells ulls et veuen: restes estesa damunt del sofà amb el cap sobre el diari que s'han deixat obert al braç dret. Estàs còmoda? Doncs dóna les gràcies, peneta d'ànima. Que no saps de quin color et tenyiràs els cabells? No t'amoïnes; estem assortits. Total, em duus un tint de supermercat! Ui, fotudet estarà que t'aclarim el to castanya cremada amb què t'has immolat; es tornarà negre verdós si no el decolorem primer. Si hagueres vingut abans per ací... no et coneixia però t'esperava. I ara véns perquè t'ho solvente una professional; és el que passa quan t'ho fas sola a casa, sense les atencions i el consell d'una experta. La superposició de tints dóna lloc a un catàleg cromàtic més vast que el Pantone; un cas que no es dóna, per exemple, en el gremi de pintors de façanes i parets que dels divins no en conec cap.

Estigues quieta, que ja et toca. Et note, sé que estàs ací des d'abans que creuares la porta; quan encara no aguataives l'ombra pel cantó del carrer. No t'estranyes: et delaten els aires de primavera embogida que et marques. Però, si no em calme, poden passar dues coses. La primera, que et fique la mà per la boca del jersei de coll alt, sobre la medalleta de la mare de déu del teu nom; et toque els teus pits, ben apuntalats; i recòrrega amb les meues ungles de porcellana la línia recta, la distància més plaent fins al pubis que et rasuraria si m'ho demanares. Això sí, amb esplai a la suau rasant que no tapa el teu jerseiet blanc amb ratlles blaves. La segona possibilitat és que et rape i ens quedem a zero... graus.